

In het evangelie van vandaag vinden we veel punten die ons helpen in ons christelijk leven.

1. Als we naar de Kananeese vrouw kijken, leren we van haar het diepe geloof in Christus (ze noemt hem Kyrie...), haar nederigheid naar Christus om de genezing van haar dochter te kunnen verkrijgen, haar vertrouwen in de goedheid en de kracht van de Kyrie. Die houding van vrouwen is de houding waar God van houdt: geloof in Christus, nederigheid voor Hem, vertrouwen.

Als we naar de apostelen kijken, herkennen we in hen enkele gebreken: ongeduld bij het geschreeuw van de vrouw, gebrek aan begrip voor haar behoefte (geen empathie zou vandaag worden gezegd). Van hen leren we ook om te proberen het ongeduld te beheersen tegenover de onbeschaamdheid en het aandringen van anderen, de behoeften van anderen te begrijpen (de Amerikaanse Indianen zeiden dat niemand een ander kon begrijpen totdat ze in hun schoenen hadden gelopen), en om in mensen hun eigen waarde te zien zelfs als ze een andere religie of cultuur hebben, van een ander ras zijn, arm of rijk zijn enz.

Als we naar Jezus kijken, kunnen we zoveel leren: orde en harmonie om het goed te doen, geduld, wijsheid om andere mensen voor te bereiden om het goede te ontvangen, mededogen, enz.

2. Ik zou iets willen zeggen over de regel om goed te doen die Jezus ons leert. Hij zegt dat hij is gekomen voor het uitverkoren volk ("Ik ben alleen maar tot de verloren schapen van het huis van Israël gezonden"). Hij predikte, verrichtte wonderen, deed het goed aan het volk van Israël. Uit Israël zou de Messias geboren worden en in Israël zou Jezus zijn paasmysterie van dood, opstanding en verheerlijking uitvoeren. In uitzonderlijke gevallen, zoals in het evangelie van vandaag, verliet de Heer de grens van Israël (we lezen in het evangelie dat hij soms 'naar de andere kant van de Jordaan' ging, dat wil zeggen naar de huidige Jordanië; vandaag naar de streek van Tyrus en Sidon, het huidige Libanon).

De Heer leefde in wat nu het Heilige Land is en, naast zijn prediking, liefdadigheidswerken en weerlegging van de dwalingen van de Farizeeën, was zijn voornaamste bezigheid in de drie jaar van intens openbaar leven het opleiden van de apostelen. Zij zouden van hem, van zijn leer, van zijn persoon, van zijn verlossende dood, opstanding en hemelvaart moeten getuigen; met andere woorden, ze zouden zijn getuigen moeten zijn. Ze zouden niet alleen tot Israël moeten prediken, maar de grenzen van het uitverkoren volk verlaten en naar de uiteinden van de bekende wereld moeten gaan (" Gaat en onderwijst alle volkeren..." Mt 28, 19). En zo ze hebben het gedaan.

3. Het is niet zo dat de Heer niet aan iedereen goed wilde doen ("vuur ben Ik op aarde komen brengen, en hoe verlang Ik dat het reeds oplaait! Ik moet een doopsel ondergaan, en hoe beklemd voel Ik Mij totdat het volbracht is. Hoeveel ik verlang om gedoopt te worden" Lk 12: 49-50), hij deed het, maar op een geordende manier, volgens de plannen van de Voorzienigheid.

Met zijn gedrag leert ons de Heer de volgorde en de harmonie om goed te doen: we moeten altijd goed doen en de naastenliefde beoefenen, liefde voor anderen. Maar er is ook een orde van broederlijke naastenliefde die de natuurlijke volgorde van de schepping volgt, zegt de heilige Thomas van Aquinas: ten eerste, degenen die ons het leven hebben geschonken, degenen die het dichtst bij ons staan, echtgenoten, kinderen, degenen die meer goed zijn of degenen die meer hulp nodig hebben, enz.

4. Dit is erg belangrijk omdat de plaats om onszelf en de wereld te heiligen en te verbeteren de plaats is waar Gods voorzienigheid ons heeft geplaatst: familie, naasten, werk, ons eigen land, de wereld. Het is geen gebrek aan liefdadigheid om vooral goed te doen aan dierbaren en degenen die het dichtst bij ons staan, in tegendeel, dat is heilig en goed, maar altijd met een open hart om goed te doen aan iedereen die we kennen of waarvan we zien dat die onze hulp nodig hebben. Het voorbeeld van de Heer in het evangelie van vandaag verlicht ons: eerst was het het volk Israël ("de kinderen", in de vergelijking die hij maakt), dan de huisdieren (kynaria; niet staathonden - die waren onrein - maar huisdieren).

Een geestelijke bekering die ons allemaal kan overkomen, is erover na te denken goed te doen aan degenen die ver weg zijn van ons en degenen die dichtbij zijn over te slaan, degenen die elke dag bij ons zijn.

Een andere spirituele bekering is te denken dat we niets groots doen als we geen grote werken of daden doen, waarbij we vergeten dat het grote werk of de grote daad het volgende is: goed te zijn tegenover degenen die vlak bij ons leven. De heilige Paulus zegt tegen de Kolossenzen: "Doet dat aan, als Gods heilige en geliefde uitverkorenen, tedere ontferming, goedheid, deemoed, zachtheid en geduld. Verdraagt elkander en vergeeft elkander, als de een tegen de ander een grief heeft. Zoals de Heer u vergeven heeft, zo moet ook gij vergeven. Voegt bij dit alles de liefde als de band der volmaaktheid." (Kol 3: 12-14). En dat is al een grote en niet makkelijke daad van liefde. Moeder Teresa van Calcutta zei ooit: "wat we doen is slechts een druppel in de oceaan, maar zonder ons werk zou de oceaan die druppel water niet hebben".

Laten we de Heer danken voor zijn voorbeeld dat ons verlicht, laten we op voorspraak van de Maagd Maria vragen dat we haar navolgen door goed te doen aan degenen die in de eerste plaats dichtbij zijn, en aan allen die we kunnen helpen. Amen.